

Adventhåbet omsat i praksis

Ugens vers

"Derfor, mine kære brødre, stå urokkeligt fast, og giv jer helt hen i arbejdet for Herren. I ved jo, at jeres slid ikke er spildt i Herren" (1 Kor 15,58).

Introduktion

Jesus forkyndte Guds rige som en nuværende realitet, som vi kan være en del af i dag. Han udsendte sine disciple for at vise, hvordan Guds rige er. De skulle forkynde evangeliet og tjene andre; altså give for intet, hvad de havde fået for intet (se Matt 10,5-8).

Men Jesus gjorde det også klart, at hans rige var en anden slags rige, som ikke er "af denne verden" (Joh 18,36), og som endnu ikke til fulde er kommet. Ved Jesu inkarnation, tjeneste, død og opstandelse blev Guds rige indledt; men Jesus så også frem til den tid, hvor hans rige helt og fuldt skulle erstatte denne verdens riger og Guds herredømme ville blive fuldendt.

Per definition er adventister – de, som venter på Guds riges komme – et håbets folk. Men dette håb handler ikke kun om en fremtidig, ny verden. Mens håb ser frem mod fremtiden, forvandler det nutiden. Med et sådant håb lever vi i nutiden på den måde, vi forventer at leve i fremtiden, og vi begynder at arbejde på at gøre en forskel i verden nu på måder, der passer med vores opfattelse af, hvordan verden en dag kommer til at se ud.

Ugens tekster

- Luk 18,1-8
- Matt 24-25
- 1 Kor 15,12-19
- Præd 8,14; 12,13-14
- Åb 21,1-5; 22,1-5

"Hvor længe, Herre?"

Ned igennem Bibelens historie gentages Guds folks råb og bøn om, at han skulle gribe ind. Dette skete ikke mindst, når de oplevede slaveri, landflygtighed, undertrykkelse, fattigdom og andre former for uretfærdighed eller tragedier. Slaverne i Egypten, israelitterne i Babylon og mange andre råbte til Gud om at se og høre deres lidelse og rette op på det, der var galt. Bibelen giver mange eksempler på Guds indgriben for at redde og genoprette sit folk og beskriver nogle gange til og med gengældelsen over deres undertrykkere og fjender.

Men disse redningsaktioner var ofte kortvarige, og de forskellige profeter blev ved med at pege frem mod en sidste indgriben, hvor Gud ville gøre en ende på alt ondt og løfte de nedtrykte op. Samtidigt blev disse profeter ved med at råbe: "Hvor længe, Herre?" For eksempel spurgte Herrens engel med hensyn til israeliternes landflygtighed: "Hærskarers Herre, hvor længe skal det vare, før du viser barmhertighed" (Zak 1,12).

Salmernes Bog er fuld af klagesange om de ondes tilsyneladende fremgang og lykke, mens de retfærdige er misbrugt, udnyttet og fattige. Salmisten råber gentagne gange til Gud om at gribe ind, idet han har tillid til, at verden ikke nu er, som Gud ønsker eller skabte den til at være. Han gentager profeternes og de undertryktes råb: "Hvor længe, Herre?" (se fx Sl 94,3-7).

På en måde er det vanskeligere at udholde uret og uretfærdighed blandt dem, som tror på en retfærdig Gud, som ønsker ret og retfærdighed for alle sine mennesker. Guds folk vil altid have en form for utålmodighed mht. det onde i verden, og Guds tilsyneladende manglende indgriben er endnu en kilde til denne utålmodighed. Derfor hører vi til tider det meget barske råb fra profeterne: "Hvor længe, Herre, skal jeg råbe om hjælp, uden at du hører, skrigte til dig om vold, uden at du frelser?" (Hab 1,2).

Et tilsvarende råb finder vi i Det Nye Testamente, hvor hele skabningen siges at sukke og vånede sig sammen til Gud om at frelse og genskabe (se Rom 8,19-22). I Åb 6,10 lyder råbet "Hvor længe, Herre?" på vegne af alle dem, der har lidt martyrdøden på grund af deres tro på Gud. Det er det samme råb, der bønfalder Gud om at gribe ind på vegne af sit undertrykte og forfulgte folk.

Læs Luk 18,1-8. Hvad siger Jesus om Guds svar på de gentagne råb og bønner fra hans folk om at gribe ind på deres vegne? Hvad fortæller denne lignelse om, hvad tro er?

Til at tænke over

En bestemt form for håb

Religion er ofte blevet kritiseret for at have en tendens til at trække troende bort fra tilværelsen her og nu til et eller andet bedre liv her-efter. Kritikken går på, at fokus på en anden verden bliver en form for hellig virkelighedsflugt og gør den troende mindre nyttig i vores verden og samfund. Kristne har til tider selv været skyld i en sådan kritik, og de har til og med dyrket, prædikeret og praktiseret en sådan holdning.

Der findes også skrækkelige eksempler på, hvordan magthavere har sagt til de fattige og undertrykte, at de må finde sig i deres triste situation nu; for alt vil blive godt, når Jesus kommer igen.

Det er rigtigt, at vores verden er et syndigt, ødelagt og tragisk sted, og der er intet forkert i at længes efter den tid, hvor Gud vil genoprette alt, hvor han vil gøre en ende på uret, smerte og sorg, og hvor han vil erstatte det nuværende kaos med sit herlige og retfærdige rige. Uden dette løfte ville vi stå helt uden håb.

I sin tale om verdens ende (se Matt 24 og 25) gav Jesus detaljer om nødvendigheden af at flygte (Matt 24,15-20). Han talte om andre af de vanskeligheder, der ville komme; men han gav også håb. Som kristne fokuserer vi ofte på de skræmmende sider af profetierne om fremtiden. Men derved kommer vi let til at overse nogle af de mere dybtliggende sandheder, som Jesus forkyndte.

Matt 24 og 25

Hvad er de vigtigste pointer, du får ud af læsningen af den tale, som Jesus holdt? Hvordan vil du sammenfatte hans introduktion for, hvordan vi skal leve, mens vi venter på hans genkomst?

Det, vi tror med hensyn til fremtiden, har stor betydning for, hvordan vi lever nu. En sund tillid til Guds løfter om hans fremtid for vores verden bør være drivkraften for vores ivrige engagement, motivationen for et liv, som er rigt og dybt og gør en forskel for andre.

Hvordan kan og bør håbet og løftet om Jesu genkomst påvirke, hvordan vi lever nu, især i forbindelse med at hjælpe mennesker i nød?

Til at tænke over

Opstandelseshåbet

Det kristne håb om Jesu genkomst handler ikke kun om at se frem til en lys fremtid. For de første kristne gjorde Jesu legemlige opstandelse løftet om hans genkomst til en fast virkelighed. Hvis han var i stand til at komme tilbage fra døden, som de selv havde været vidne til, kunne han med sikkerhed komme igen for at fuldende opgaven med at fjerne synd og dens følger, og forny verden (se 1 Kor 15,22-23).

For Paulus var opstandelsen hovedelementet i adventhåbet. Han var parat til at satse alt det, han prædikede, på troværdigheden af dette altoverskyggende mirakel i beretningen om Jesus. "Er Kristus ikke opstået, er jeres tro forgæves" (1 Kor 15,17).

1 Kor 15,12-19

Hvordan vil du forklare for en interesseret ikke-troende, hvorfor sandheden om opstandelsen er så altafgørende for det kristne håb?

At være vidne til den opstandne Jesus forvandlede de første disciples liv. Vi har set, hvordan Jesus tidligere havde sendt dem ud for at forkynde og i praksis vise Guds rige (Matt 10,5-8); men Jesu død havde knust deres mod og tilintetgjort deres håb. Den senere missionsbefaling (se Matt 28,18-20), som blev givet af den opstandne Jesus og fik kraft gennem Helligåndens komme (se ApG 2,1-4), satte dem i gang med at forandre verden og i praksis vise, hvordan det rige var, som Jesus havde grundlagt.

Befriet fra frygt for dødens magt levede de første kristne modigt deres liv og forkyndte i Jesu navn (se fx 1 Kor 15,30-31). Det onde, der fører til død, er det samme onde, der medfører enhver form for lidelse, uret, fattigdom og undertrykkelse. Men på grund af Jesus og hans sejr over døden vil alt dette en dag få en ende. "Som den sidste fjende tilintetgøres døden" (1 Kor 15,26).

Til at
tænke over

Uanset hvem vi hjælper her og nu, vil de alle til sidst alligevel dø. Hvad lærer denne barske kendsgerning os om, hvor vigtigt det er at lade andre få kendskab til det håb, de kan finde i Jesu død og opstandelse?

Håbet om dom

Præd 8,14

Howdan oplever du den barske virkelighed af det, der beskrives i dette vers?

Det er i sig selv hårdt nok at bære lidelse, undertrykkelse og tragedier, men det føjer spot til klage, hvis det synes meningsløst eller ubemærket. Hvis sorgen synes meningsløs, vil dette gøre sorgen endnu tungere at bære. En verden, hvor man ikke skal stå til regnskab eller som er uden en afsluttende dom, er den mest grusomme form for meningsløshed. Det er ikke overraskende, at ateistiske forfattere i det tyvende århundrede klagede over det, de troede var menneskehedens "meningsløshed". Uden håb om retfærdighed, uden håb om dom, uden håb om, at alt ville blive bragt i orden, ville vores verden i sandhed være en meningsløs verden.

Men råbet i Præd 8,14 er ikke enden på historien. Ved afslutningen af sin protest kommer Salomo til et overraskende vendepunkt. Midt i sin klage over meningsløshed og tomhed, siger han: *Stop lige! Gud kommer til at dømme, så alt er alligevel ikke meningsløst. Alt og alle har faktisk betydning.*

Præd 12,13-14

Hvad siger disse vers om, hvor vigtigt alt, hvad vi gør her, er?

Håbet om dom drejer sig egentlig om, hvad man tror om Guds natur, livet og den verden, vi lever i. Vi har set, at Bibelen insisterer på, at vi lever i en verden, som Gud skabte og elsker, men at den verden er kommet på afveje, og at Gud takket være Jesu liv og død arbejder på at gennemføre sin plan om genskabelse. Guds dom er et afgørende element i genoprettelsen af verdens situation. For dem, som er modtagere af så meget af det, der er forkert i denne verden, de, som er blevet udstødt, tyranniseret, undertrykt og udnyttet, er løftet om dom virkelig gode nyheder.

Til at tænke over

Hvad betyder det for dig at vide, at den retfærdighed, som vi nu længes efter, en dag og på måder, vi ikke kan forestille os, endelig vil komme? Hvordan kan dette løfte give os håb?

Ingen tårer eller smerte

Åb 21,1-5;
22,1-5

Brug lidt tid til at forestille dig, hvordan denne fremtidige tilværelsen vil være. Hvorfor er det svært at forestille sig et liv uden synd, død, smerte og tårer?

Bibelen beskriver vores tilværelse, efter at synden er fjernet, er fantastisk og herlig og er uden tvivl kun en svag gengivelse af det, der venter os. Selv i disse vers går beskrivelsen mere ud på, hvordan der ikke kommer til at være end på, hvordan der bliver. Når denne verden er det eneste, vi kender til, kan det være vanskeligt at forestille sig en tilværelse uden smerte og lidelse, død og frygt, uretfærdighed og fattigdom.

Ikke alene vil disse ting ikke længere være der; men beskrivelsen tilføjer en personlig detalje: "Han vil tørre hver tåre af deres øjne" (Åb 21,4). Guds omsorg for dem, som frelses, og som har lidt ned igennem historien, når et klimaks i denne ene sætning. Gud gør ikke alene en ende på deres lidelse; men han tørrer personligt hver tåre af deres øjne.

Medtaget og arret af et liv i synd og en verden med uretfærdighed og tragedier kan vi i Åbenbaringsbogen se en antydning af en helbredelsesproces for alle, som på så forskellige måder har været syndens ofre. I sin beskrivelse af livets træ forklarer Johannes, at "træets blade tjener til lægedom for folkeslagene" (Åb 22,2). Igen viser Gud sin forståelse for og medfølelse med, hvad det har betydet at være menneske, at føle, opleve og til og med tage del i det onde i denne verden. Hans plan for genskabelsen af denne verden indbefatter genoprettelse og lægedom for den enkelte.

Men indtil den dag forsøger vi at være alt, vi kan være i Kristus. Vi vil stræbe efter at gøre vores del, hvor lille og snublende den end måtte være, for at hjælpe mennesker omkring os, som har brug for det, vi kan tilbyde. Uanset hvad det er, et venligt ord, et varmt måltid, medicinsk hjælp, tandlægearbejde, tøj, rådgivning, alt, vi kan gøre, bør vi gøre med den samme selvfornægtende, selvopofrende kærlighed, som Jesus viste, mens han var på jorden.

På trods af vores bedste indsats, kommer verden kun til at blive værre. Det vidste Jesus; alligevel holdt den sandhed ham ikke tilbage fra at hjælpe andre, og det bør den heller ikke gøre for os.

Til videre studium

- Ellen White, *Mod en bedre fremtid*, "Jordens ødelæggelse" s. 528-535.

Når Guds stemme gør ende på hans folks fangenskab, kommer der en frygtelig opvågnen for dem, der har tabt alt i livets store strid. Så længe nådetiden varede, var de forblindede af Satans bedrag og søgte at retfærdiggøre deres syndige liv. De rige pralede af deres storhed over for dem, der var mindre begunstiget; men de havde skaffet sig deres rigdom ved at overtræde Guds lov. De havde forsømt at møtte de sultne og klæde de nøgne, at handle retfærdigt og vise barmhjerlighed... Deres sjæl har de solgt for jordiske rigdomme og fornøjelser, og de har forsømt at blive rige over for Gud. Resultatet er, at deres liv er en fiasko; deres glæder er blevet til bitterhed og deres skatte tilintetgjort. (Ellen White, *Mod en bedre fremtid*, s. 529).

Den store strid er til ende. Synd og syndere er ikke mere. Hele universet er rent. Harmoni og glæde går som et pulsslag gennem hele det umådelige skaberværk. Fra ham, der skabte alt, strømmer liv og lys og glæde til universets grænseløse rige. Alle ting, fra det mindste atom til den største klode, de levende og de livløse, forkynder i deres uplettede skønhed og fuldkomne glæde, at GUD ER KÆRLIGHED! (*Ibid.*, s. 548).

Spørgsmål til drøftelse

- 1. Hvordan viser denne uges studium, at livet her og nu har betydning og hvordan hænger det sammen med, at vi ikke skal bekymre os om dette liv og denne verden?**
- 2. Syvendedags adventisternes forståelse af Bibelens profetier forventer, at ondskab, vanskeligheder og lidelser vil tage til i styrke, når vi nærmer os tiden for Jesu genkomst. Når sådanne ting sker, henviser vi ofte til Matt 24. Hvordan bør vi i lyset af Matt 25 betragte sådanne tragedier?**

Resume

Vores Gud vil ikke tillade det onde at fortsætte i al evighed. Bibelens store håb er Jesu genkomst, som vil bringe en afslutning på det onde, rette op på uret og uretfærdighed og genskabe verden, som det var meningen, den skulle være. Dette håb, som bygger på Jesu opstandelse, forvandler vores nutid og giver os mod i tjeneste for Gud og vores medmennesker, mens vi venter på hans komme.

Aktiviteter og dialog

- Prøv at finde en række eksempler fra Bibelen, hvor spørgsmålet "Hvor længe?" bliver stillet. Begynd evt. med Salme 13 og brug fodnoterne til at finde flere.
 - Læg mærke til, at spørgsmålet rejses også i bøger som Daniels Bog (Dan 8,13 og 12,6) og Åbenbaringen (6,10).
 - Læs nogle af disse tekster sammen og drøft, hvad de taler om.
 - Hvad er forskellen på at spørge "hvor længe?" og "hvorfor?"
- Læs og analyser Titus 2,11-14 sammen og drøft følgende spørgsmål:
 - For hvor mange mennesker åbenbarer Gud sin nåde?
 - Hvad opdrager Guds nåde os til i vores dagligliv?
 - Er jeg præget af Guds nåde, hvis disse resultater ikke kommer i mit liv?
 - Hvad venter vi på?
 - Hvordan skal vi leve, mens vi venter?
 - Passivt? Uden tanke for denne verden og dens nød?
- I midten af det nittende århundrede kritiserede tænkere som Ludwig Feuerbach og Karl Marx kraftigt religion, og meget af deres kritik er blevet gentaget meget kraftigt i Danmark i de senere år. Religion var "opium for folket". I århundreder havde kristne sendt al deres kærlighed opad – var det ikke på tide, at den blev rettet udad mod andre mennesker?
 - Drøft, om denne kritik er korrekt. Hvad er og har været godt – og evt. ikke godt – ved religion?
- Hvordan skal vi i dag som adventister reagere på kritikken?
 - Sender vi al vores kærlighed op mod himlen? Når vi venter på Jesu genkomst, betyder det så, at vi glemmer nutiden, fordi vi er så optaget af håbet om fremtiden?
- Når Jesus siger, at "Guds rige er midt iblandt jer" (Luk 17,21), mener han ikke, at det på en eller anden mystisk måde er inden i mig – som en nyreligiøs oplevelse af "Gud i mig" – men at Guds rige leves i de troendes fællesskab. Det er altså en anden måde at sige som i Joh 13,35: "Deraf kan alle vide, at I er mine disciple: hvis I har kærlighed til hinanden."

Uddybende
spørgsmål

Til at
tænke over

